

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365627993088/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

Suders, dræbt for Fode og slæbt over tredive Kvinder og Børn bort fra den enfoldige Hjemstavn til et ukendt og djævelsk Slaveri. Det var det frygteligste, nogen vidste om at sige. Heller ikke Thorshavn var altid gaaet fri. For Aar tilbage havde Franskmænd ødelagt Skanserne og plyndret Byen.

Færingerne, der selv var Efterkommere af Søøvere, var i Aarhundredernes Lob blevet tæmmet af Fattigdom og Ensomhed. De var blevet et sky og forsagt Folk. Stod de overfor fremmede, kendte de kun ét Værn - Flugten op i de utilgængelige Fjelde. Nu stod hele Thorshavn paa Spring for tre sorte Sejle i Horisonten.

En Tromme var begyndt at knurre rundt omkring i Gyderne. Her var en eller anden, der ikke havde tabt Modet. Otto Hjørring, den Helvedeshund, maaska havde han det ikke bare i Kæften. Men han var saa fuld! Med den ene Haand holdt han den mere end halvdøde Trommeslager i Kraven, med den anden svang han sin dragne Klinge. Han huggede i Tangloppens brøstfældige Gavl, saa Skorstenen var nær ved at trinle. Men Tangloppen var ikke hjemme, Konen havde sendt ham ned paa Sundet for at hente Anden. Og hvad hende angik, da havde hun alle Dage frygtet Kommandanten, men i Dag frygtede hun kun Søøverne. Og saaledes var det med alle Kællingerne. Med Fæven fuld af Rokkehjul, Smaa-børn og Tørfisk stimlede de i Rædsel gennem Congen, græd, faldt omkuld, rejste sig op igen og paskaldte Herren evindeligt. Hytterne blev efterladt med aaben Dør, og Ardens Ild fik Lov til at gaa ud.

Mændene flygtede lidt langsommere, ja nogle overvejede endda, om de skulde flygte straks. Men derfra og til at trække i rød Trøje, hvide Carnacher og høj Grenaderhue, gøre Front mod Fjenden og defendere sig som Hans Majestæts Soldater — det var nok mere end Otto Hjørring, det fulde Svin, kunde formaa dem til.

Gabriel havde den Eftermiddag siddet inde hos Sørenskriverenken Magdalene og hjulpet hende med at undersøge det gamle Chatol. Hans fede Hænder gled ivrigt prøvende frem og tilbage over Træværket, han bankede hist og her let med Knoerne for at finde Hulheder og var stedeles ukuelig. Der var ikke den Del og Ting, ikke den Pakkenelike, ikke det gulnede Pantebrev, der ikke kom for Dagens Lys. Men Skatten i det hemmelige Rum viste sig stadig ikke. Dog, der var ingen Tvivl om den Sag - - var den der, skulde den nok komme frem. Dette var en ganske anderledes Ransgning, end Magdalene med sine visne Fingre nogensinde havde